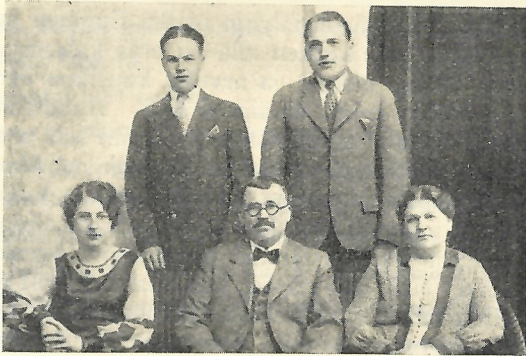

Kirje Amerikassa asuvalta vienankarjalaiselta.

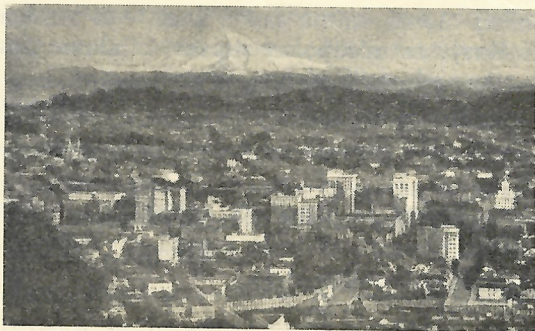
(De Kalb'ista, Ill. valtiossa).

Kirjoittaja perheineen.

Tässä tahdon lähettää Toukomiiehen välityksellä lämpimät terveiseni Vienan karjalaisille Suomeen kuin myös — jos vain ne sinne yltävät Vuokkiniemellä oleville omaisilleni. Muistan teitä ja muistan suurella rakkaudella. 33 pitkää vuotta olen ollut poissa luotanne, mutta muistot eivät ole häipyneet. Kotini on täällä De Kalb Ill. Olen tässä kaupungissa asunut koko aikani huolimatta siitä, että liikun ympäri Ameriikkaa edustaen liikettäni Sorsen Bros & Co, jossa olen osakkaana. Tämä on räätiliike, jossa valmistamme pukuja myytäväksi kautta maan, jossa meillä on asiamiehiä kaikkialla. Tämän liikkeen edustajana on minulla ollut tilaisuus kulkea aina 43 eri valtiossa. Karjalaisia olen tavannut miltei joka valtiossa. Mutta monet karjalaisista ovat muuttuneet nimitään mikä miksikin ”sonniksi”. Itse olen pitänyt sen nimen, jonka olen perinyt isiltäni ja tullenkin sitä pitämään elinaikani. Nimi ei miestä pilaa, jos ei vain mies nimeään. Täkäläisissä oloissa ovat suomalaiset kuin myös venäläisperäisetkin nimet vaikeat ameriikkalaisten lausuttaviksi. Mutta antaa heidän opetella lausumaan, vaikka hieman murteellisesti se aina käy.

Meitä karjalaisia on täällä tällä kertaa vain kolme perhettä. Niistä jo mainitsikin Toukomiessä karjalaisten

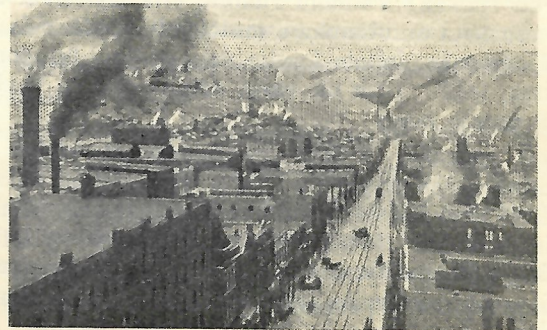

N.s. »Ruusukaupunki» Oregonin valtiossa, »jossa koskaan ei lakkaa kukka näkymästä eikä liioin lumikaan», kuten kuvan lähettäjä mainitsee.

hyvä ystävä, tuomari E. A. Aaltio, joka on täällä Suomen pääkonsulina Duluth Minn. Kunnan mies ja myös kunnan edustaja hän on, josta voi Suomen hallitus olla erittäin iloinen, onnistuttuaan hänet lähettämään tänne maansa edustajaksi. Meillä karjalaisilla on myös syytä olla iloisia Karjalan Sivistysseuran johtokunnalle, että sillä on ollut niin hyvä mies meille lähetettäväksi. Enemmän siis vain yhteisymmärrystä Suomen ja karjalaisten välillä, joitten viimeainittujen suurin turva on ja tulee olemaan Suomessa.

Ensi kesänä, jos olot ja toimet hyvin menestyy, ehkä voin järjestää matkani niin että saavun Suomeen käymään kirkkokansan mukana. Silloin olisi haluni käydä myös näkemässä kotikumpujani Vuokkiniemellä, mutta kuinka se käynee päinsä. Olisi hauska nähdä lapsuuden tuttuja ja myös omaisteni hautakumpuja. Sillä ne ovat minulla rakkaissa muistossa. Jään toivomaan siis sitä, että pääsen teitä tervehtimään.

Saavuvin eilispäivänä kotiin pitkältä kiertomatkalta. Kirjoitan tässä vähän työ-oloista. Yleensä täällä on nyt työnsaanti huonoa, työttömyyttä on erittäin paljon, joten kaikissa suurissa kaupungeissa on pitkät työttömäin ruokalinjat odottamassa ruokaa. Monen hyvinvointi on muuttunut heikoksi. Mutta yleensä lehdet ennustavat

Kuulu kuparikaivoskaupunki, jossa työskentelee tuhansia suomalaisia ja joku karjalainenkin.

hyvää uudenvuoden jälkeen. Jäädään toivomaan sitä. Talvi on jo näyttänyt tapojaan, mutta tätä kirjoittaessa on maa lumeton. Pohjoisvaltioissa ovat kuitenkin maat vahvan lumen peittämiä.

Meillä täällä on suomalainen ev.-lut. seurakunta ja sen hoitajana juuri Suomesta tullut entinen rakastettu pappi tohtori A. Rautalahti. On myös olemassa Raittiusseura. Majakka ja Kalevaisten maja, joihin kuulumme jäsenenä. Kaikissa näissä yhdistyksissä ja muissakin suhteissa olemme me karjalaiset saaneet ystävällistä ja kaikin puolin fasa-arvoista kohtelua, joten ei ole mitään syy-

Punaisen kotkan kynsistä. 7

Erään karjalaisen kansanmiehen mielenkiintoinen kuvaus paostaan Suomen puolelle.

Terveisiä Vienan Karjalasta. Nyt saan kertoa terveisiä Vienan Karjalasta Karjalan veikoille ja siskoille ja heimoille, jotka minut tuntevat. Menin Karjalaan 1926 ja olen tullut sieltä syyskuun 20 p:nä 1930. Olin siellä oloajallani tuomittu 6 kuukauden pakkotöihin, jonka kärsin, ja sillä ajalla päästivät vapaaksi kolme kertaa kuukaudessa paperien registeröimisen vuoksi. Olin siis yhden kuukauden vapaana ja taas vangitsivat.

Vangitseminen johtui siitä, että kieltäydyin antamasta omaisuuttani kollektiivitalouden hyväksi. Olin metsässä ja palasin kotiin ja kun tulin pihamaalle, niin silloin huudettiin: seis, kädet ylös! Nostin käteni ylös; silloin kiskoiivat puukon ja lompakon taskusta ja komensivat: mars, mars! Minä pyysin, että päästäisivät sisään syömään, sillä olin ollut kaksikymmentä tuntia syömättä. Mitä syöntiä kulakille, mars, mars vaan, ja osoittivat kivääriä. Tässä on ruokaa! Vaimoni rukoili, että laskisivat minut kuivia vaatteita muuttamaan, mutta mitä vielä. Siis lähtivät kuljettamaan, jolloin kuulin vain poikani huodon: älä vie, ryssä, isää! Hän oli vasta neljän vuoden vanha, ei osannut muuta sanoa.

Veivät rannalta kylään ja järjestivät yhden miehen kuljettamaan eteenpäin. Sillä miehellä oli kaksi neliohmerkkiä kauluksessa, joka lähti kuljettamaan, ja hänellä oli koira mukana. Mentiin kolme kilometriä kylästä, silloin alkoi koira haukkua oravaa. Kuljettajani komensi minut seisomaan seitsemän sylen päähän koiran haukusta ja itse lähti tarkastamaan koiraa, mitä se haukkuu. Ensin asetti hän itsensä puun runkoa vasten ja katsoi minuun, että olenko paikoillani, mutta sitten nosti kiväärin poskelleen ja tähtäsi oravaan päin. Silloin lähdin minä juoksemaan. Kuului pamahdus melkein samalla hetkellä sekä huuto: hei, stoi, seis, ja sitten kolme kiväärilaukausta perääni. Minä jatkoin mat-

kaa. Juostiin melkein rinnatusten kuljettajan kanssa, mutta joki tuli eteen, jolloin minä hyppäsin jokiin. Virta kantoi minua noin kahdeksan sylvä, ja kumminkin pääsin toiselle puolelle. Nyt oli minun mietittävä, mitä minä teen, kun ei ollut tulitikkua eikä ruokaa, ja en ollut syönyt kohta vuorokauden. Ajattelin: mistä olisi lyhin matka Suomen puolelle, ja muistin, että kosken alla on eräs kalastajapirtti, jonne Pirtti alkaa näkyä ja arvelen kuusikon varjosta, että onkohan tuolla ketään sisässä. Huomaan silloin päällä olevan honkapölkyn, siirrän sen ja nautin sisään. Siellä ei ollut ketään. Katselin, olisiko joku jäänyt leipää tai muuta. Ei ollut muuta kuin leipälaatikot lattialla, mutta lämminhän se oli ja huomaanpa tikkulaatikonkin pistettynä pirtinuunin kivenkoko.

Mutta missä sitä säilyttäisin, kun vaatteet ovat märät. Katsoin sitten ladon ovea, joka oli lukossa, mutta kun näin, että nä oli nahkasarannat, sain sen pian auki. Sisällä oli neljä laukku, jossa oli neljä leipää ja vieläpä joitakin pakettia venäjänmahorkkaakin. Olin pelastettu. Otin leivät, lauatit ja mahorkat ja lähdin Suomeen päin. Tulipa matkalla pakattakin mieleen, mutta mistäs tehdä "sätkä", kun ei ollut paperia. Kiskoinpa tuohta koivun kylestä ja tein sen sätkän, ja hyvähän siitä tuli; tahtoi vain mennä tammalle käre päähän sitä polttaessa.

Kun kahden vuorokauden jälkeen tulin Suomen puolelle, niin tekipä mieleni huutaa: hyvästi mokoma Karjalainen kunta ja ikionnela, mutta kun ajattelin vaimoani ja lastani, tuli ennemmin kyynel silmiini, enkä muista kukaan kauan siinä rajalinjalla olin maannut mättäällä itkemällä väliin vihaa kiehuen. Hyvästi siis joka tapauksessa ihantola.

Tulin kello 8 illalla Konttiseen, mutta en oikein uskoisi, olinko Suomen puolella. Kontti-Villen entinen talo on nyt ollut lanut ja uusi oli minulle tuntematon. Järvi on ennen ollut, mutta onko tämä Konttisen talo? Kuuntelen pikkupuhetta ja tunnen jo varmasti olevani Suomen puolella, tutussa talossa. Menen siis sisään, ja sielläpä minulla on selemään, mistä se vieras matkustaa ja millä asioilla minun tulevani ihantolasta, ja silloinhan minulle jo alkoivat laittaa kahvia ja vehnäsiä, talo kun on minulle entinen ihantutu. Tuntui oikein hävettävältä nauttia talon vierasruokaa, kun olin sellaisessa asussa, enkä ollut saanut kahvia ja sokeria neljään vuoteen. Sain tehdä selvää työtä teistani. Housut oli tehty vaimoni huivista ja pöytäliinasta meesta. Sanoin, että nämä olivat pyhävaatteet, ja minä ne olikin.

Olisihan puhuttavaa paljonkin, varsinkin sen johdosta, kun radiosta kuulee, mitä sieltä ihantolasta oikein kuuluu, hutaan niistä oloista, mutta sanon vaan, että omalla puolellani on siellä Karjalan talonpojan vapaus, niinkuin täällä, ja kertojan elämä oli siellä olonsa päivinä.

Ossippai

tä valitteluun; olemme kaikki kuin yhden perheen jäseniä, ja toiminta on erittäin vilkasta ja yhteisymmärryksellistä.

Lopetan tällä kertaa kirjoitukseni ja lupaan toiste muistaa kirjoituksillani Toukokuukin palstoja. Monet parhaimmat terveiseni teille kaikille ja myös kaikille

teille iloista joulua ja onnellista uuttavuotta, vaikka nämä toivotukset saattavat teille saapua myöhään. Tellen teitä suurella rakkaudella

Geo. Remsu

(625 N. 11 th st. De Kalb Ill. U.S. of America.)